

ENKEL

UAK

Tio samtal med människor som träffat och jobbat med Sauk gav tio olika bilder av honom. Ärlig, sa nån. Elak, sa en annan. Rakt på sak, ansåg en tredje. Svår, tyckte en fjärde. Inspirerande, föreslog en femte. Besvärlig, hävdade en sjätte.

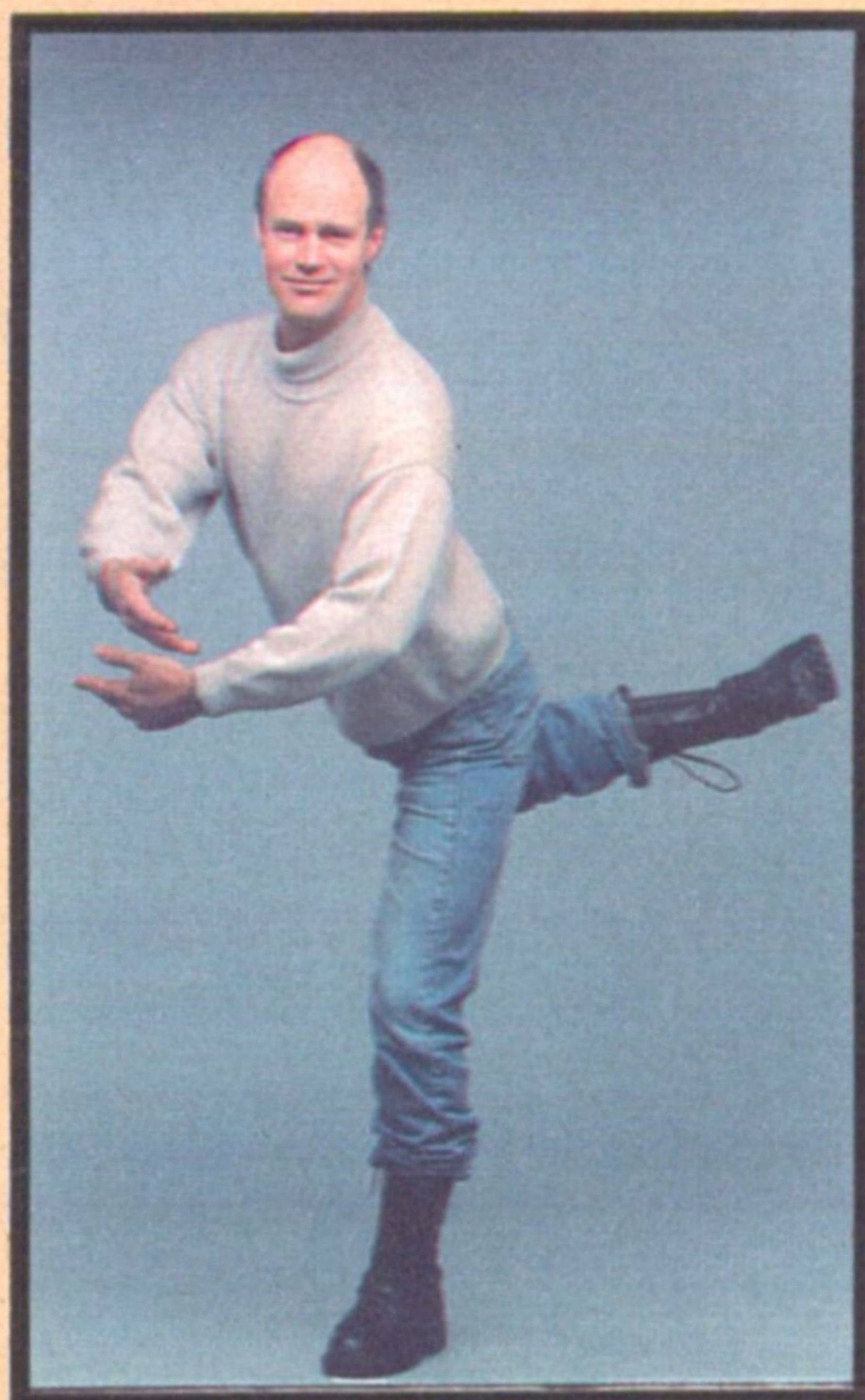
Och så vidare.

Ingen var oberörd. För han väcker känslor. På samma sätt som han fick folk i TV-sofforna att explodera av skratt eller ilska, eller både och, när han studsade kring som frispråkig galning i Lorry och fick halva folket att säga "de e mycke nu" här om året.

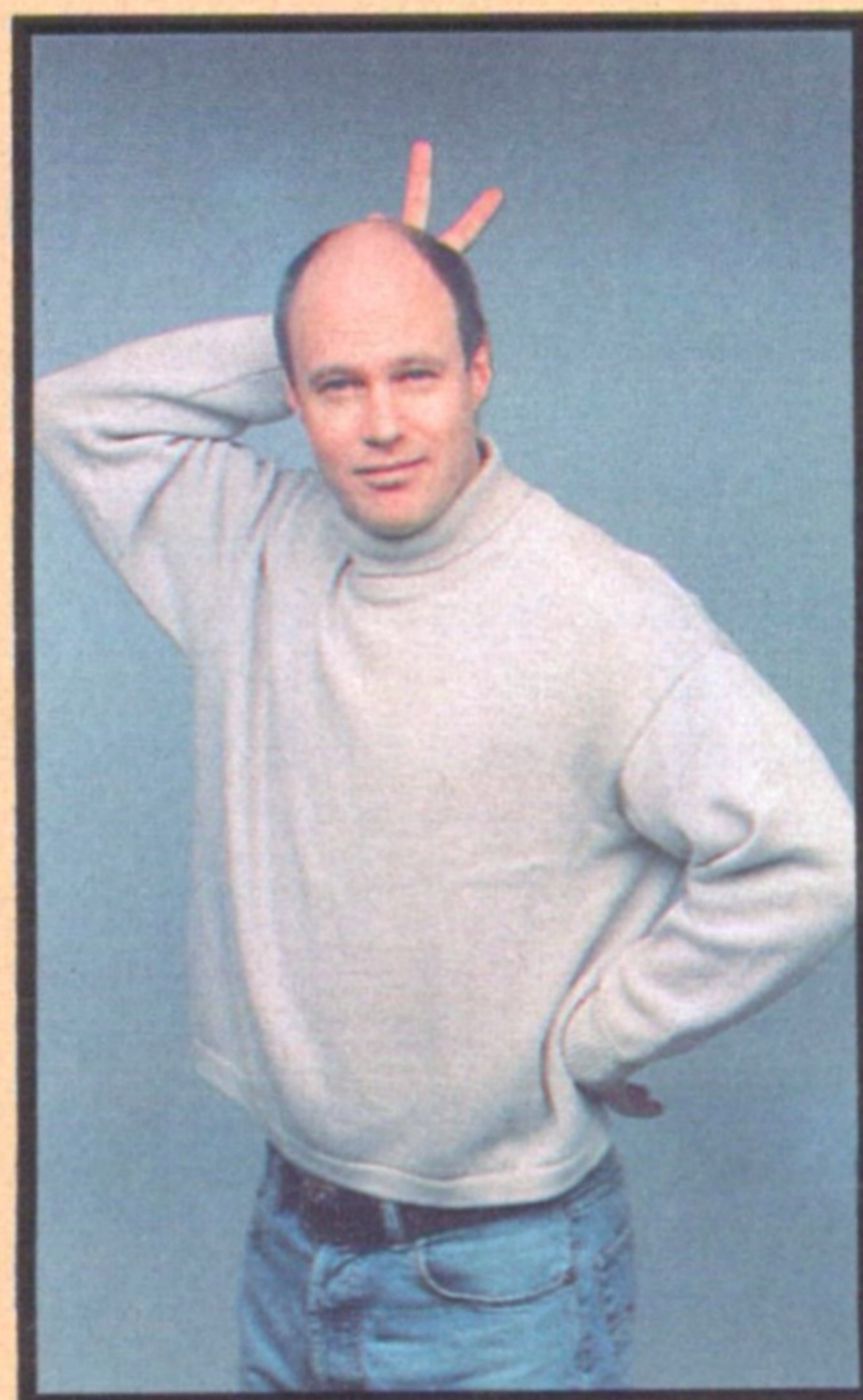
– Ja, vad ska man säga om människors uppfattning om en? Jag kan nog upplevas som krånglig ibland, antagligen för att jag tar saker på allvar. Jag tillhör nämligen den generationen som anser att om nåt förtjänar att göras, så förtjänar det att göras väl. Sen vad det gäller relationen till andra människor så tycker jag saker och ting blir så mycket enklare om man är rak. Men det är

forts

NAMN: Stefan Sauk. **ÅLDER:** 39. **FAMILJ:** Ja. **YRKE:** Skådespelare. **BOR:** Stockholm **INKOMST:** Ja, än så länge. **RÖKER:** Nej. **DRICKER:** Ja. Annars skulle jag dö. Mäniskan klarar tre dagar utan vätska. **ORGANISATIONER JAG ÄR MEDLEM I:** Teaterförbundet.

"Människan har stimulerats av våld sedan Hedenhös. Vad använde romarna Colloseum till? Tala om underhållningsvåld"

FAVORITFILMER
ZORBA
GUDFADERN
SISTA TANGON I PARIS
SVARTA ÖGON
PULP FICTION

svårt att vara rak och även om jag kan upplevas som det, så är jag inte så rak som jag skulle vilja vara.

– Att vara rak handlar inte om att vara otrevlig. Det är inte det jag menar. Det handlar faktiskt om att vara generös och bekänna färg, så att du vet vem JAG är. Om du vet var jag står nånstans och vem jag är blir vårt umgänge så oerhört mycket lättare. Vi i Sverige är ju så fruktansvärt konfliktradda. Vi tar allt så personligt. Du kan sitta med dina bästa vänner eller tillsammans med slakten och framföra en avvikande åsikt, då blir det dålig stämning. Vilket otroligt hämmat socialt livsmönster! Jag vet inte, jag kanske är lite osvensk i mitt sätt att vara.

X: Nu ska du spela Carl Hamilton i "Vendetta", som först blir biofilm och sedan TV-serie. Varför sa du ja till den rollen?

– Varför skulle jag inte säga ja till den?

X: Jag vet inte. Jag menar, du tackar väl nej till en del roller du erbjuds också.

– Visst är det så.
X: Men det här var alltså en bra roll?

– Ja, det är en klassisk filmhjälteroll. Dessutom svensk. Det är ju lite speciellt. Det finns en lockelse att göra det.

X: Har du sagt ja till flera Hamilton-filmer?

– Jag har sagt ja till den här och i princip en till, om det blir någon till.

X: Och sen då?

– Vadå sen då?

X: Om det blir nån mer film?

– Det kommer nog inte så många fler filmer, för Hamilton kommer inte att leva i all evinnerlighet. Jag kommer in i bok sju eller åtta eller vad det är.

X: Hade du läst Guillous böcker innan du erbjöds rollen som Hamilton?

– Nej, det hade jag inte. Från början av självklara skäl eftersom vi talade om Coq Rouge, den första

boken, långt innan boken kom ut.

X: Varför blev just du erbjuden rollen?

– Det får du fråga Guillou om.

X: Känner du honom?

– Vad menar du med det? Känner? Om jag träffat honom eller?

X: Ja, om ni umgås?

– Nej, vi umgås inte, men vi har träffats vid ett antal tillfällen.

X: I boken, och jag antar filmen, gör Hamilton en massa fysiskt tunga saker. Klättrar i berg, dyker och liknande. Gör du sånt själv?

– Ja, sånt där gör jag själv i den mån jag tillåts göra det för försäkringarna. Det tristaste under den här inspelningen var att jag inte fick köra motorcykel. Men det var ju privat.

X: Du fick inte det av försäkringsskäl alltså?

– Det står i försäkringsvillkoren att jag, som privatperson, utanför inspelningen inte får utsätta mig för "any hazardous activity", risker helt enkelt. Där ingår definitivt motorcykel och även saker som skidåkning, fallskärmshoppning, ridning och dykning. Under inspelningarna tillåts jag göra det mesta, men om jag kör motorcykel privat eller om jag för att öva mig för en scen får för mig att klättra uppför Stadshusets torn, så är det att betrakta som "hazardous activity". Skulle jag bryta ett ben då kan man med all sannolikhet räkna med att inte få ut några pengar på försäkringarna. Plus att jag personligen skulle bli stämd på hela budgeten som ligger runt femtio miljoner, och det snyter man ju inte ur näven direkt...

X: Hur länge höll ni på att spela in?

– Ungefär fem månader. Tre månader på Mallorca.

X: Du har ju familj, är de med en sån gång?

– I det här fallet var det en förutsättning för att över huvud taget göra filmen, vilket var det första jag påtalade. Då var min dotter tio månader och jag ville inte vara borta från henne så länge.

X: Finns det likheter mellan dig och Hamilton?

– Ingen aning. Vem är Hamilton? I ditt huvud finns en Hamilton. I Jan Guillous huvud finns en Hamilton. I mitt huvud finns ytterligare en Hamilton. Vilken Hamilton snackar du om? Vilken Hamilton skulle jag vara lik? Det är en romanfigur du snackar om. En ärkehjälte?

X: Jag tänkte på att han är bra på vissa saker.

– Han är expert på allt, utom relationer med kvinnor, men vem fan är expert på det å andra sidan sett...

X: Kampsporter, till exempel, kan han. Det håller väl du på med? Gör du det mycket?

– Periodvis. Jag har hållit på med det sedan jag var 16–17 och jag försöker träna så mycket som möjligt. Av enkla skäl. Om jag inte tränade skulle jag zagga ihop eftersom jag har en ganska rasslig rygg.

X: Har du tävlat?

– En gång. Det var en tävling i iaido, en väldigt vacker och meditativ kampform där man ensam utför ett visst mönster av utfall och blockeringar med en katana, det vackra japanska samurajsvärdet. Blev tvåa. Fick medalj. Det var 1989.

X: Varför tävlade du?

– Offer för grupptricket. Det skulle vara nån sån där stor tävling, Stockholm Kendo Iaido Open och, tja, jag tog det med en klackspark.

– Det jag hållit på med mest är karate och aikido. Om jag ska välja mellan att springa, gå på gym eller skutta runt till musik, så är det här betydligt intressantare. Du vet österländsk filosofi...

X: Det här kan väl vara en hel livsstil.

– Ja, men inte för mig. Jag tränar och sen lever jag mitt vanliga liv, och även om träningen påverkar det vanliga livet så gör jag ingen affär av det.

X: Du står inte hemma på huvudet och mediterar?

– Om jag behöver meditera så gör jag det.

X: Behöver du det då?

– Ja, för fan, det behöver jag ibland. Jag började med det på scenskolan, när man var lite hispig och försökte samla ihop bitarna av sig själv för att över huvud taget kunna gå upp på scenen.

X: Hur mediterar man?

– Det kan man göra på så många olika sätt. Man kan sätta sig ner på arslet och titta i väggen. Klart slut.

X: Hur gör du då?

– Jag sätter mig ner på arslet och tittar i väggen. Klart slut.

X: Var gjorde du lumpen? I klipp läste jag nånstans att du var vakt, nånstans att du var kustjägare, nånstans hade du inte gjort lumpen och nån-

stans hade du hoppat av lumpen. Var var du?

– Alltså jag förstår inte fokuseringen av den här intervjun. Hitills har det handlat om våld, militärer och, jag menar, jag trodde du ville intervjua mig. Jag är inte Hamilton. Om du vill intervjua skådespelaren Stefan Sauk ska du göra det. Det är inte Hamilton som sitter här framför dina ögon.

X: Nej, men det är ändå Hamilton du spelar.

– Ja, men det är en roll bara. Jag är inte Hamilton.

X: Nej, det förstår jag.

– Men ställ mig inte då frågor om och om igen, som bara handlar om försök att se huruvida jag är som Hamilton eller ej. Finns det några likheter? Är du som Hamilton? Lumpen? Kampsporter?

X: Det kommer annat också, jag lovar. Men jag tycker ändå det är intressant att veta var du gjorde lumpen.

– På KA 1, Vaxholm.

X: Som vad?

– Som vanlig beväring. Har du gjort lumpen?

X: Ja, i Östersund.

– Som?

X: Ja, som... vad hette det nu...

– Där ser du. Det är inte så lätt. Då så. Men för att skapa lite reda i förvirringen så hade jag vaktjänstgöring större delen av tiden. Visserligen hade vi kustjägarbefäl och agerade B-styrka åt kustjägarna och gjorde en del liknande övningar den övriga tiden, men jag har aldrig varit kustjägare. Jag har väl inte varit tydlig nog tidigare. Nöjd?

Stefan Sauk pratar intensivt. Höjer rösten. Viskar plötsligt. Ställer en snabb fråga. Svarar själv. Skrattar hänfullt en sekund och avväpnande nästa.

Han visar med hela sin uppenbarelse att han inte gillar när frågorna närmar sig hans privata sfär, men tänder till när det handlar om yrket eller samhällsproblem.

"Paranoid eller en jävla integritet?", antecknar jag i mitt block efter en stund.

X: I år, efter mordet i Falun och på Stureplan, har det varit diskussioner om våldet i filmer. Hur ser du på det?

– Det där har jag haft lite olika uppfattningar om. Jag tycker i och för sig illa om spekulativt underhållningsvåld, där man slår nån i huvudet femtio gånger och killen ändå reser sig upp och sparar huvudet av sin motståndare. Men det som verkligen upprör mig, VERKLIGEN UPPRÖR MIG, är debatten efter det som hänt. Alltså, våld är en del av den mänskliga naturen. Det måste vi erkänna och utgå från i stället för att bedriva denna sliskigt opportuna debatt. Vem är det som inbillat oss att människan är god? Människan är inte god av naturen, men hon har möjligheten att välja. Vi tycks tro här i Sverige att människan blir god bara för att vi vill att det ska vara så. Det är inte så och har aldrig varit så heller. Människan har dessutom stimulerats av våld sedan Hedenhös. Vad använde romarna Colloseum till, bara för att ta ett exempel? Tala om underhållningsvåld.

X: Att skylla våldet i dag på videofilmer är en för enkel förklaring.

– Det är som att beskylla trädet för att grenarna rör sig i vinden. Det fanns inga våldsvideor när man mördade sex miljoner judar i Tyskland. Att vi fortfarande slaktar indianer i Sydamerika i religionens och den ekonomiska tillväxtens heliga namn, har inte med våldsvideor att göra. Det som händer i före detta Jugoslavien kan du knappast heller skylla på underhållningsvåldet. Sen är det tydligen så att de länder som har den högsta våldsfrekvensen har den minsta tillgången till video, exempelvis Colombia. Medan vi i Sverige däremot har en enorm tillgång till videovåld och ändå är förhållandevis förskonade om man jämför.

– Sen är det ju faktiskt så att filmen följer utvecklingen i samhället och inte tvärtom. Om man skulle förbjuda våldsinslag i filmer så innebär det att man inte kan skildra vad som sker i samhället, varken på film eller teater. Vi har för övrigt en mycket uppskattad teatergrupp som gjort det till sitt signum att frossa i effekter och människans mörkaste sidor. Då är det plötsligt helt okej. Vad menar man? Att vi fi-
na

människor har rätt till lite snaskigt underhållningsvåld, men de vanliga bängsäckarna behöver censur.

– Vi måste börja erkänna vad människan är för jävla varelse. Fred är inte normen för den mänskliga tillvaron, som vi FINA människor i Sverige tycks vilja tro. Det är inte så. Krig är normen för den mänskliga tillvaron. Tyvärr. Den här lilla fläcken har varit förskonad en tid och vi tror att vi kan göra världen god genom att vilja att den ska vara god. Förvånat säger vi: Hur kan det förekomma? Och hur kan det bli så här? Och sen kommer alla farande med dessa enkla, politiskt korrekta lösningar som man staplar på varann som en ångande hög av koskit. Jag ska i ärlighetens namn säga att det funnits ett undantag, Margareta Norlin skrev en artikel som mynnade ut i slutsatsen: ett samhälle som inte satsar på barnen kommer att behöva sina fängelser". Men hon tillhör tyvärr undantagen.

X: Hur borde debatten föras då, tycker du?

– Tala om livåskådning till exempel. I Västerlandet har vi en livsåskådning som inte är medvetandegjord, men som i korthet går ut på "vinn eller försvinn, du måste lyckas till varje pris, alla medel tillåtna". Ta näringslivet till exempel som övergått till ett militärt språkbruk, man talar om att erövra nya marknadsandelar, ekonomiska komandosoldater och så vidare. Allt sker på någon annans bekostnad. Här finns en dold våldsmentalitet vi inte talar om men som också påverkar oss.

X: Jo, men mer konkret...

– Tala om vreden i så fall, och skammen, skammen som kommer av att man inte får vara med, inte ha tillträ-

"Hamilton är expert på allt, utom relationer med kvinnor, men vem fan är expert på det å andra sidan sett..."

Stefan Sauk som agent Hamilton i filmen "Vendetta".

Foto: JAN RYDQVIST

forts

de, inte ha tillgång till redskapen. Det är en mänsklig rättighet att få kasta av sig den skammen även om det inte får ske på det sätt som det gjorde utanför Sturecompagniet. Där går man över en gräns och blir bödel. När man gått över den gränsen har man gått för långt och då måste samhället träda in och sätta en klar och tydlig gräns.

– Ta den här snubben, vem det nu var som sköt på Stureplan. Hans vrede är berättigad hela vägen fram till han trycker på avtryckaren. Men där är det stopp. Där går han över gränsen och blir bödel. Men fram till dess är hans vrede berättigad. Var har det sagts i debatten? Och varför är den det? Varför, varför? Den gamla hederliga frågan VARFÖR, vart tog den vägen?

X: Men varför trycker inte alla som känner vreden på avtryckaren?

– Det handlar om spärrar. Man ylar om normer, visst fan, men hur bygger man upp normer? Då måste man respektera livet i alla avseenden. Är det här ett samhällsbygge som respekterar livet? Jag kan inte påstå det. Att respektera livet är nåt annat. Vad ger vi för tecken till våra unga? Att vi respekterar livet? Knappast. Hur behandlar vi våra äldre? Hur behandlar vi våra sjuka? Svältande barn? Handikappade? Våra invandrare?

– När samhället dessutom tillåter sig att sätta en prislista på vem som är lönsam att behandla på våra sjukhus, hur kan man då begära att ett förvirrat och frustrerat betongbarn ska visa respekt för livet. Det är en oerhörd förmåtenhet.

– Hur ska man då kunna förädla människan så att hon respekterar livet? En indianhövdning som fortfarande lever sa: "Människan måste vara omgiven av det vackra för att hennes själ ska kunna växa..." Jag har lite svårt att se det förädlande i att sitta i en betongbunker och matas med fördummande reklam och Bingolotto...

X: Stureplansmorden har också startat en debatt igen om krogköer och dörrvakter.

– De få gånger jag går ut en fredagskväll eller lördagskväll i Stockholm blir jag så jävla provocerad av en del dörrvakter, som står med en attityd som om de vore Gud allsmäktig. Det finns visserligen schyssta, men ett intelligent samhälle kan för fan inte tillåta nåt så idiotiskt att få förekomma. Öppna upp, ta bort alla köer. Ingen krog borde få skapa köer på det sätt man gör nu.

– En vanlig medborgare har ju inte möjlighet att besöka mer än ett ställe per kväll. Han är hänvisad till att gå ut tidigt och ställa sig i kö till det stället han valt ut för kvällen och låta sig

förnedras i ibland upp till en timmes tid för att kunna komma in. Väl inne har han ingen annan möjlighet än att stanna kvar. Även om han inte skulle trivas och vilja gå nån annanstans, eftersom han då måste ställa sig i ytterligare en kö och kanske riskera att inte alls komma in.

– Men jag antar att vi har det krogklimat vi förtjänar. Jag begriper inte att vi svenskar accepterar att bli så illa bemötta som man ofta blir på krogen. Det står nån flåbuse som så fort man kliver in genom dörren vrålar: "Jackan, du måste hänga av dig jackan!"

– "Ojdå, ursäkta, är jag till för dig, jag trodde att du var till för min trevnad. Jag kommer faktiskt hit för att lägga mina surt förvärvade pengar på det här stället, då förtjänar jag faktiskt att bli hövligt bemött."

X: Kring filmen "Vendetta" har det diskuterats produktplacering, alltså den form av reklam där företag sponsrar en film mot att få ha sina produkter med. Vad tycker du om det?

– En fråga till om detta och jag snarkar ihjäl mig. Det har nästan förekommit så länge det gjorts film. "Den demokratiska terroristen" var nerlusad med Levisjeans, till exempel. "Jönssonligan", vänta, jag visste det här skulle komma upp...

Han tar fram ett papper ur sin väska och börjar läsa från det:

– "Fiendens fiende" sponsrades av Citroën, "Pariserhjulet" av Statoil, "Drömkåken" av Statoil och "Fuji", "Änglagård – Andra sommaren" av Saab, "Besökarna" av Volvo. "Nobel", som man gör nu, sponsras av Volvo, tydligen med en massa pengar enligt uppgift. "Jönssonligan" av Casio och Audi. Det där var bara några svenska. Därmed inte sagt att jag är någon förespråkare för ideen, men man kan ju inte undvika att få olika produkters namn i bild. Då tycker jag gott att man kan betala för det också, men där får det räcka. Men man får se upp så inte "Galne Gunnar" får härja i full frihet, om du förstår vad jag menar.

X: Varför har det blivit diskussion just nu?

REKOMMENDERAR

RESTAURANG:

"Era Ora i Köpenhamn. Jag har aldrig blivit så bra behandlad på en restaurang som där".

ÖL:

"Lapin kulta".

BOK:

"Giovanni Falcones Cosa Nostra. Intressant."

KLÄDEPLAGG:

"Det man trivs i, ha".

RESMÅL:

"Vill jag inte säga för då reser ju alla dit. Därför rekommenderar jag istället alla att resa...inåt."

alla att

– Därför att någon tyckte att det skulle vara en bra idé att berätta om det. Hans Werthén sa en gång att Sverige är eftersläpningens stamort på jorden. Det verkar faktiskt vara så, när man tittar på den här debatten. Nån sitter på en redaktion och tror sig ha avslöjat nåt som funnits i decennier. Det är klart att om jag bestämmer mig för att avslöja att månen är gjord av sylt för att kunna kränga ett extra lösnnummer, så är det jävligt lätt att göra det, bara jag inte kollar hur det för-

håller sig i verkligheten. Jag ska fan sätta mig i garderoben och skriva "syltscoopet" när jag kommer hem. Det enda nya är att det finns en kille som officiellt tagit på sig rollen nu och gör det lite mer organiserat. Inofficiellt har det alltid funnits folk som sysslat med detta, även om man inte skyltat med det. Nu har den här killen som gjort det till sin affärsidé att ha rollen som produktplacerare.

X: En smart idé.

– En gammal idé. Men en dålig idé att tuta i luren för verksamheten om man velat vara taktisk, vilket man kunde räknat ut med hemorrojderna, om man är en luttrad svensk som vet hur den svenska debatten fungerar och vet hur vi älskar att vårda dubbelmoralen.

– Förstå mig rätt. Jag tycker det är bra att man debatterar det här, men det blir en jävla obalans när bara en enda film får klä skott för fenomenet. Det blir dessutom lite löjligt när man vet hur lite det förekommer i filmen. Den enda produkt man ser ordentligt är Hamiltons klocka, och det hade man gjort med vilken klocka man än hade valt. Sponsrad eller ej. Hamilton måste nämligen ha en klocka på armen, han kan fan inte ringa till Fröken Ur från Sicilien när han ligger på en bergstopp.

X: Varför blev det den klocka det blev då?

– Det beror bara på mig själv och ingen annan. Det är jag som bestämt vilken klocka Hamilton ska bära. Och det har jag inte gjort utefter någon produktplacerares huvud.

– Som skådespelare har man ett stort inflytande på vad man ska ha på

sig och det gick helt enkelt till så att jag en dag råkade få syn på grannens klocka, den hade ett jävligt speciellt armband som jag gillade. Då tänkte jag, fan det är ju en sån där klocka Hamilton ska ha, vilket jag sen framförde till vår kostymdesigner. Hur man sen racklar fram den bryr jag mig inte det minsta om.

– Att det sen blir sånt ståhej om detta är så jävla typiskt svenskt, det verkar som om vi bara kan tala om en sak i taget, tycka om en sak i taget och så vidare.

X: Gör du aldrig reklam?

– Ärligt talat, skådespelaren Stefan Sauk skulle kunnat tjäna miljoner på att göra reklam, men jag har konsekvent sagt nej, eftersom jag tycker oerhört illa om reklam.

– Men jag är inte rigid. Om jag, till exempel, tycker att man ska läsa mer böcker kan jag kanske låna mitt ansikte till en kampanj.

X: Men inte för bästa tvålen?

– Nej, jag klarar inte det. Inte ens om jag använder den tvålen. Fast det är klart, betalar nån, säg sex miljoner, för att jag ska göra reklam för den tvålen, så kanske. Då kan jag ta de sex miljonerna och kanske till och med göra nåt vettigt för pengarna.

Det yrke som brukar förknippas mest med trevligt småpratande om väder och vind är frisörens. Stefan Sauk är visserligen en talets man, men det är svårt att tänka sig honom som småtrevligt pratande frisör.

Ändå har han varit just frisör. Eventuellt också småtrevligt pratande.

X: Vad har du för bakgrund? Utbildad frisör sa nån.

– Det är lite tjatigt att upprepa samma sak om och om igen.

X: Men det är intressant att veta vad du gjort, du kom väl relativt sent in på scenskolan?

– Jag var 25. Jag tror intagningsåldern har sjunkit nu.

X: Hur kom det sig att du blev skådespelare just då, vid 25?

– 24 då för helvete... Nej, ärligt talat vet jag inte. Finns inget enkelt svar. Jag forskar i ämnet.

X: När du var 20, gick du då och tänkte att snart ska jag

"De få gånger jag går ut en lördagkväll blir jag så jävla provocerad av en del dörrvakter, som står med en attityd som om de vore Gud allsmäktig"

bli skådespelare?

– Absolut inte.

X: Vad gjorde du före? Är du utbildad frisör?

– Visst. Jag tror man gick två år. Av nån obskyr anledning hade jag först gått ett år på ekonomisk linje på gymnasiet som jag hoppade av.

X: Jobbade du som frisör sen?

– Ja, ett knappt år efter att utbildningen var klar. Men det var mera på lek det där. Sen insåg jag snabbt att det var inget för mig. På min tid fick man leka lite längre vet du. Jag tror jag leker fortfarande.

– Det där med frisör handlar om att jag spelade mycket fotboll, när jag var liten, och hade en polare som hade en brorsa som var jävligt bra på fotboll, ball kille och frisör. Alltså ville jag bli frisör.

Stefan Sauk är uppväxt i Täby kyrkby, utanför Stockholm. Han är enda barnet. Pappan är styckmästare, mamman har bland annat jobbat på försäkringsbolag. Ingen släkting har varit i närheten av skådespelaryrket. Frågan är därför given:

X: Varför blev du skådis?

– Ja, vad går att förklara. Det är jävligt svårt. Människan vill ju bli älskad. Det är en del av det hela. Och har man då ett större behov av att bli älskad, så börjar man göra saker som märks och hoppas få uppskattning för dem. Sen har det alltid funnits ett tryck inifrån, nåt jag ville uttrycka.

– Och hela tiden har intresset för människan funnits och det har jag aldrig fått tillfredsställt bättre på nåt annat sätt. Jag har haft ett starkt filmintresse sedan jag var liten, det är det enda jag kan ta på. Och jag har haft ett oerhört behov att bli sedd och det måste man bejaka. Jag vet inte. Jag kanske leker fortfarande. Jag menar allvar. Jag ser det inte som att nu är jag skådespelare och det ska jag vara.

Ola Liljedahl

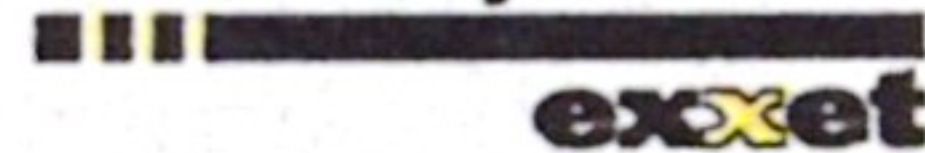

Foto: Paul Hansen

Jag har gjort så många olika saker. Det där med frisör var bara en sak. Jag har jobbat med uppfinningar, var inne på dykning ett tag, skulle bli flygare, kört taxi. Ett tag ville jag till och med bli journalist.

X: Tänker du mer på det här sedan du fick barn. Alltså vem du är och varför och hur och vad du för över på barnet och så...

– Ja, hela livet förändras när man får barn. Det är bara så. Det är inte så konstigt. Plötsligt blir det påtagligt vem man är.

X: Eller vem man inte är.

– Ja, man ser glappet mellan den man är och den man ville vara. Det är inte alltid så kul.

X: Du flyttade hemifrån när du var 16-17. Var det bra?

– Ska jag ha ett svar på det?

X: Det låter i tidigaste laget, tycker jag.

– Det var nödvändigt. Det kanske var toppen. Man kan inte ha regler. Det är bra ibland och dåligt ibland.

X: Men för dig var det bra att flytta tidigt?

– Jag vet inte. Jag forskar i ämnet.

X: Funderar du mycket på barnuppfostran eller bara fostrar du? Jag menar, läser du mycket böcker och sånt?

– För det första bär vi människor på mycket kunskap av naturen, om vi lämnar oss i fred och lyssnar till den intuitiva intelligens som finns. Men klart som fan att om det finns människor som ägnat sitt liv åt att forska om barn kan det vara intressant att se vad de kommit fram till. Man kan med hjälp av dem se vad som verkar vettigt och därmed lugna sig själv lite när man står där och sliter sitt hår. Det kan vara praktiskt, du ser ju hur jag ser ut i håret.

– Men det är märkvärdigt att få barn, ett av livets mysterier som man ska värna om.

X: Du gick i scenskolan i Göteborg i början av 80-talet. Nu, 10-15 år senare, är skådespelarbranschen som du trodde att den skulle vara?

– Vid mitt första möte med teatern rasade alla illusioner om vad jag trodde det skulle vara. Jag trodde att människorna på teatern skulle vara som jag tyckte att människor egentligen borde vara, vilket inte alls var fallet. Dessa ungdomliga föreställningar om hur hur vissa skådespelare skulle vara har tagit tid att komma över. Jag har knappt kommit över det ännu.

Där får den här artikeln sluta. Varför vet jag faktiskt inte.

Om nån skulle undra.